

Distance and Closeness

Tisha B'Av is not only a day, it is a season. The Tisha B'Av season marks exile and alienation from the Divine presence.

On Tisha B'Av itself the tragedies of Jewish history bear down on us, generating deep mourning.

Is there a way to live this, yet also to locate a source of consolation, without violating the spirit of the Tisha B'Av season?

Just as it is spiritual work to enter Tisha B'Av fully, it is spiritual work to enter the parallel consolation in the season: *Shabbat kodesh*. Its soaring spiritual embrace is not diminished by the mourning that surrounds it in the Tisha B'Av season. Indeed, the two *Shabbatot* bookending Tisha B'Av are the only *Shabbatot* designated with a special name – *Shabbat Chazon* and *Shabbat Nachamu* – which serve as a protective enclosure, a spiritual shelter, amidst the mourning.

הִיְתָה לְאוֹת הַיָּמִים הַבֵּינָיִם.
הִיְתָה לְנֹדֵד בֵּינֵיהֶם

יח. צְדִיק הוּא ה' כִּי פִּיהוּ זְכָרְתִּי, שְׁמָעוּ
נָא כָּל הָעַמִּים וְרָאוּ תוֹרָתִי,
צְדִיק הוּא ה' כִּי פִּיהוּ מְרִיתִי שְׁמָעוּ נָא כָּל הָעַמִּים וְרָאוּ מִכְאוּבִי

בַּת וּבֶן כְּאֶחָד אָמְרוּ שְׁמָרְתִּי.
בְּתוֹלָתִי וּבְחֹרֵי הַלְכוּ בְּשָׁבִי

יט. קָרָאתִי לְמֵאֲהָבִי, הִמָּה מְעִידִים, כְּהִנֵּי
וּזְקִנֵי בְּשֵׁשָׁה גִבְרָאוּ כִּי שָׁבְתוּ,
קָרָאתִי לְמֵאֲהָבִי הִמָּה רְמוּנֵי כְּהִנֵּי וּזְקִנֵי בְּעִיר גּוֹעוּ כִּי בִקְשׁוּ

נָעַם לָמוּ וַיִּשְׁיבוּ אֶת נַפְשָׁם.
אֲכַל לָמוּ וַיִּשְׁיבוּ אֶת נַפְשָׁם

כ. רָאָה ה' כִּי רָחַב לִי, מְעִי חֲמַרְמְרוּ, לִבִּי
הִפְכָּם וְהִרְוִינִי, כִּי שָׁתוּ שְׁתִּיתִי,
רָאָה ה' כִּי צָר לִי מְעִי חֲמַרְמְרוּ נִהְפַךְ לִבִּי בְּקִרְבִּי כִּי מָרוּ מְרִיתִי

בְּפָנִים נִשְׁמָה יִתְרָה בְּבוֹאוֹ כְּצֵאתוֹ.
מִחוּץ שְׂכֵלָה חָרַב בְּבֵית כְּמוֹת

כא. שְׁמָעוּ כִּי לְרוּחָה אָנִי, הַשְּׁבִיעִי מְהֵלֵל
לִי, כָּל אִיבֵי שְׁמָעוּ שְׂכָרִי,

שְׁמָעוּ כִּי נִאֲנַחָה אֲנִי אִין מִנַּחֵם לִי כָּל אוֹיְבֵי שְׁמָעוּ רַעֲתִי
הוֹדוּ כִּי אֲתָה עֲשִׂיתָ, הַבֵּאתָ יוֹם קָרָאתָ, וַיְהִי כְמוֹנִי.
שָׁעוּ כִּי אֲתָה עֲשִׂיתָ הַבֵּאתָ יוֹם קָרָאתָ וַיְהִי כְמוֹנִי

כב. תְּבֹא כָּל מְהַמְתֶּם לְפָנֶיךָ, וְעוֹלָל לָמוּ כְּאִשֶׁר עוֹלָלְתָ לִי,
תְּבֹא כָּל רַעֲתֶם לְפָנֶיךָ וְעוֹלָל לָמוּ כְּאִשֶׁר עוֹלָלְתָ לִי

עַם שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹתֵי, כִּי רַבּוֹת יְדִידוֹתֵי, וְלִבִּי חָי.
עַל כָּל פֶּשְׁעֵי כִּי רַבּוֹת אֲנַחְתִּי וְלִבִּי דוּי

יב. לֹא אֵלֵיכֶם כָּל עוֹבְדֵי אֲשׁוּר, הַבֵּיטוּ
וְרָאוּ אִם יֵשׁ מְנוּחָה כְּמְנוּחַתִּי

לֹא אֵלֵיכֶם כָּל עֹבְרֵי דֶרֶךְ הַבֵּיטוּ וְרָאוּ אִם יֵשׁ מִכְאוּב כְּמִכְאוּבִי
אֲשֶׁר עוֹנֵג לִי, אֲשֶׁר הוֹגָה ה' בְּיוֹם מָרוֹם קִדְשׁוֹ.
אֲשֶׁר עוֹלָל לִי אֲשֶׁר הוֹגָה ה' בְּיוֹם חֶרוֹן אִפּוֹ

יג. מְמָרוֹם שְׁלַח רוּחַ בְּעֲצָמֹתַי וְתֵאמְרָנָה,
פָּרַשׁ רִשְׁתְּ לְאַנְחָתִי הַשִּׁיבֵנִי שְׁאֲנֹן,
מְמָרוֹם שְׁלַח אֵשׁ בְּעֲצָמוֹתַי וִירְדְנָה פֶּרֶשׁ
רִשְׁתְּ לְרַגְלֵי הַשִּׁיבֵנִי אַחֲרָי
נִתְנַנְנִי שְׁמִיחָה, כָּל הַיּוֹם שְׁוָה.
נִתְנַנְנִי שׁוֹמְמָה כָּל הַיּוֹם זוּה

יד. נִתַּר עַל פֶּשְׁעֵי בִידוֹ, יִזְדַּכְּכוּ, יִרְדּוּ מַעַל צְוֹאֲרֵי, הַרְגִיעַ כְּחִי,
נִשְׁקַד עַל פֶּשְׁעֵי בִידוֹ יִשְׁתַּרְגּוּ עָלָיו עַל צְוֹאֲרֵי הַכְשִׁיל כּוֹחִי
נִתְנַנְנִי אֲדָנִי בִידֵי לֹא אֲחֹסֵר כְּלוּם.
נִתְנַנְנִי אֲדָנִי בִידֵי לֹא אוֹכֵל קוֹם

טו. נִטַּע כָּל אֲבִירֵי אֲדָנִי בְּקִרְבִּי, קָרָא עָלַי שְׁבַת לְשִׁמּוֹר בְּנִי,
סֵלָה כָּל אֲבִירֵי אֲדָנִי בְּקִרְבִּי קָרָא עָלַי מוֹעֵד לְשִׁבּוֹר בְּחֹרֵי
גַת הַזְּחִיל אֲדָנִי לְעֵשִׂית דּוֹרוֹת יִשְׂרָאֵל.
גַת דֶּרֶךְ אֲדָנִי לְבְתוֹלָת בַּת יְהוּדָה

טז. עַל אֵלֶּה אָנוּ נִגְיָלָה, עֵינֵי עֵינֵי שְׁמִיחָה חַיִּים,
עַל אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכִיה עֵינֵי עֵינֵי יִרְדָּה מִיָּם
כִּי קָרוֹב אֵלַי מִנַּחֵם מְשִׁיב נַפְשִׁי, הִיוּ
בְּנֵי בְּהִלּוּלִים כִּי גִבֵּר בְּנִגְיָנָה.
כִּי רַחֵם מִמֶּנִּי מִנַּחֵם מְשִׁיב נַפְשִׁי הִיוּ בְּנֵי שׁוֹמְמִים כִּי גִבֵּר אוֹיְבֵי

יז. פָּרַשָׁה צִיּוֹן בִּידֵיהָ, שְׁבַת מִנַּחֵם לָהּ,
צוּהָ ה' לְיַעֲקֹב, סְבִיבִיו כְּסוּפִיו,
פָּרַשָׁה צִיּוֹן בִּידֵיהָ אִין מִנַּחֵם לָהּ צוּהָ ה' לְיַעֲקֹב סְבִיבִיו צָרִי

As we read Eicha, which both encapsulates and deepens our mourning, we may perceive its verses with a parallel set of eyes, a Shabbat set of eyes. Distance from the Creator: Tisha B'Av. Closeness to the Creator: Shabbat. Two sets of eyes in one season.

I have set above of the verses of the first chapter of Eicha a parallel poetic expression of Shabbat, so that we may fully enter into the lamentation of Tisha B'Av and simultaneously remind ourselves

that, exile and tragedies notwithstanding, our Creator has never suspended the tranquility and Divine presence of Shabbat. Two sets of verses. Eicha and Shabbat: in parallel.

Rabbi Dr. Hillel Goldberg is the editor and publisher of Inter-mountain Jewish News.

- א. אִיכָה יִשְׁבֶּה בְרוּךְ, נִשְׁמָתִי רַבְתִּי אֹר, הִיְתָה כְּכֹלָה, איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה
רבתי בגוים שרתי במדינות היתה למס
- ב. קָדַשׁ תִּקְדָּשׁ בְּלִילָהּ, וַיִּינֶה עַל שְׁפָתָהּ, אין לה דומה לשבת מקדשיה,
בכו תבכה בלילה ודמעתה על לחיה אין לה מנחם מכל אוהביה
כָּל רַעֲיָה נִפְדּוּ בָּהּ, הִיּוּ לָהּ לְאֵהָבִים. כל רעיה בגדו בה היו לה לאויבים
- ג. גָּלְתָה מְלֹאכָה מִשְׁמֹחָה וּמֵרַב עֲנָג, יְהוּדָה בַּחֲרָה מִכָּל יָמִים, מִצָּאָה מְנוּחָה, גלתה יהודה מעני ומרב עבדה היא ישבה בגוים לא מצאה מנוח
כָּל מְעַנְגֵיָה הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַשְּׁמֹשׁוֹת. כל רודפיה השיגוה בין המצרים
- ד. דַּרְכֵי צִיּוֹן מְלֹאוֹת, בְּשִׁיר בְּאֵי כֹלָה, כָּל שְׁעָרֶיהָ יִרְאוּ, דרכי ציון אבלות מבלי באי מועד כל שעריה שוממין
כְּהִנִּיָּה מִתְנַשְּׂאִים, בְּתוֹלְתֶיהָ שְׁשׁוֹת, עֵינַי בְּעֵין לָהּ. כהנייה נאנחים בתולותיה נוגות והיא מר לה
- ה. הִיּוּ מִחֲמַדֶּיהָ לְרֹאשׁ, צָרִיָּה נִשְׁתַּלּוּ, כִּי מֵה' הַשֶּׁקֶט עַל רֵב עֲגוּמִיָּה, היו צריה לראש אויביה שלו כי ה' הוגה על רוב פשעיה
עוֹלָלִיָּה רוּחַ דָּשׁוֹן לִפְנֵי צוּר. עולליה הלכו שבי לפני צר
- ו. וַנִּכְנַס לְבַת צִיּוֹן כָּל זְמָרָהּ, הִיּוּ מְרַנְּנִיָּה כִּיּוֹנִים מִצָּאוּ מְנוּחָה, ויצא מבת ציון כל הדרה היו שריה כאילים לא מצאו מרעה
- ז. וַיַּעֲלוּ עִם כַּח לִפְנֵי מְרוֹמָם. ויילכו בלא כח לפני רודף
- ח. שְׂכָחָה יְרוּשָׁלַם יְמֵי חֲשֻׁכָה וְהִזְנַחְתָּהּ, זכרה ירושלים ימי עניה ומרודיה
כָּל נְרוֹתֶיהָ אֲשֶׁר הָיוּ מִימֵי קֶדֶם בְּנִפְל טוֹבָה בְּיַד נְבִיא, כל מחמדיה אשר היו מימי קדם בנפל עמה ביד צר
וְאֵין עוֹכֵר לָהּ, רְאוּהָ מִדְּלִיקִים, שְׁמַחוּ עַל שְׁבִתוֹתָהּ. ואין עוזר לה ראוה צרים שחקו על משבתה
- ט. צוּי צוֹתָהּ יְרוּשָׁלַם עַל כֵּן לְהַדוֹת הִיְתָה, חטא חטאה ירושלים על כן לנידה היתה
כָּל מְכַבְּדֶיהָ חֲבָקוּהָ כִּי רָאוּ בְרִיתָהּ, גַּם הִיא בְּשַׁעֲרֶיהָ וַתִּשְׁיֵב רִגְלָהּ. כל מכבדיה הזילוה כי ראו ערותה גם היא נאנחה ותשב אחור
- י. חֵיוֹתָהּ בְּמִלְבוּשָׁהּ, לֹא שְׂכָחָה אַחֲרִיתָהּ וַתִּקְדָּשׁ פְּלָאִים, טומאתה בשוליה לא זכרה אחריתה ותרד פלאים
אֵין מַחְלֵל לָהּ, רָאָה ה' אֶת גְּאֻלְתִּי כִּי הַגְדִּיל הַשְּׁבִיעִי. אין מנחם לה ראה ה' את עניי כי הגדיל אויב
- יא. יָדוּ פָּרַשׁ חֲבַת עַל כָּל מַחְמַדֶּיהָ כִּי רָאָתָה מְטַעְמִים, ידו פרש צר על כל מחמדיה כי ראתה גוים
בָּאָה מְלֹכְתָא אֲשֶׁר צוֹיְתָה שְׁתַּבָּא בְּקָהֶל לָךְ. באו מקדשה אשר צויתה לא יבואו בקהל לך
- יב. כָּל עֲמָה מְמַהֲרִים מִבְּקָשִׁים לְחָמִים, עָרְבוּ מִחְמַדֶּיהֶם בְּאֶכְל לְהַשִּׁיב נַפְשׁ, כל עמה נאנחים מבקשים לחם נתנו
מִחְמַדֶּיהֶם בְּאֶכְל לְהַשִּׁיב נַפְשׁ. מחמדיהם באכל להשיב נפש
רָאָה ה' וְהִבִּיטָהּ כִּי הִיְתִי שְׁבִיעָה. ראה ה' והביטה כי הייתי זוללה